

ผนวก ค

แหล่งที่มาของรายได้ของรัฐบาลท้องถิ่นของประเทศ

โดยทั่วไปแล้ว องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นมีหน้าที่จัดบริการสาธารณะพื้นฐานต่าง ๆ เพื่อตอบสนองความต้องการของประชาชนในแต่ละท้องถิ่น โดยการจัดบริการสาธารณะพื้นฐานดังกล่าว ได้แก่ การจัดเก็บและกำจัดขยะสิ่งปฏิกูล การจัดทำท่อระบายน้ำและบำบัดน้ำเสีย การสร้างและบำรุงรักษาถนนและทางเดินเท้า การรักษาความสะอาดและความเป็นระเบียบเรียบร้อยของชุมชน การดำเนินงานต่าง ๆ เหล่านี้ ท้องถิ่นจำเป็นต้องมีการจัดเก็บรายได้เพื่อค่าใช้จ่ายในการดำเนินการ ซึ่งรายได้ขององค์การปกครองส่วนท้องถิ่นต่าง ๆ จะมีแหล่งที่มาแตกต่างกัน

รายได้ที่องค์การปกครองส่วนท้องถิ่นจัดเก็บเอง (Local Levied Tax)

โดยทั่วไปแล้วองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นจะมีรายได้จากภาษีที่จัดเก็บจากฐานทรัพย์สินที่ตั้งอยู่ในเขตท้องถิ่นตนและค่าบริการที่เก็บจากผู้ใช้บริการสาธารณะที่ท้องถิ่นจัดให้มีขึ้น ดังนี้

รายได้จากภาษีอากร

ภาษีโรงเรือนและที่ดิน

ภาษีโรงเรือนและที่ดินจัดเก็บตามพระราชบัญญัติภาษีโรงเรือนและที่ดิน พุทธศักราช 2475 มีสาระสำคัญ ดังนี้

ทรัพย์สินที่จัดเก็บภาษี ได้แก่ โรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่น ๆ กับที่ดินที่ต่อเนื่องกับโรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างนั้น ๆ รวมถึง เครื่องจักรที่ใช้ผลิตสินค้าเพื่อการอุตสาหกรรม ซึ่งติดตั้งเป็นส่วนควบของโรงเรือนนั้น

ผู้มีหน้าที่เสียภาษี คือ เจ้าของโรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างที่มีโรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างให้เช่า หรือใช้โรงเรือนดังกล่าวเพื่อประกอบการค้า ประกอบการอุตสาหกรรม หรือใช้เป็นโกดังเก็บสินค้า แต่ถ้าที่ดินและโรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่น ๆ เป็นของคนละเจ้าของ เจ้าของโรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่น ๆ มีหน้าที่เสียภาษีทั้งที่ดิน โรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างนั้น

ฐานภาษี คือ ค่ารายปี ซึ่งเป็น ค่าเช่าที่สมควรให้เช่าได้ในปีหนึ่ง ๆ กรณีที่ทรัพย์สินให้เช่า กฎหมายให้ถือว่าค่าเช่านั้นคือค่ารายปี แต่ถ้าเป็นกรณีที่มีเหตุอันสมควรที่ทำให้พนักงานเจ้าหน้าที่เห็นว่าค่าเช่านั้นมีจำนวนเงินอันสมควรที่จะให้เช่า หรือกรณีหากค่าเช่าไม่ได้ เนื่องจาก

เจ้าของทรัพย์สินดำเนินกิจการเอง หรือด้วยเหตุประการอื่น ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจ กำหนดค่ารายปีได้ โดยคำนึงถึงลักษณะของทรัพย์สิน ขนาดพื้นที่ ทำเลที่ตั้ง และบริการสาธารณะที่ ทรัพย์สินนั้นได้รับประโยชน์

อัตราภาษี ร้อยละ 12.5 ของค่ารายปี

ทรัพย์สินที่ได้รับยกเว้นภาษี ได้แก่ พระราชวัง ทรัพย์สินของรัฐ ทรัพย์สินของการรถไฟ ทรัพย์สินของการท่าเรือ (ตามพระราชบัญญัติการท่าเรือ) ทรัพย์สินของโรงพยาบาลสาธารณะ โรงเรียนสาธารณะ ทรัพย์สินซึ่งเป็นศาสนสมบัติ โรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่น ๆ ซึ่งปิดวาง ไว้ตลอดปี โรงเรียนหรือสิ่งปลูกสร้างของการเคหะแห่งชาติที่ผู้เช่าซื้ออยู่อาศัยเอง โรงเรือนหรือสิ่ง ปลูกสร้างที่เจ้าของอยู่เอง และพื้นที่ที่เป็นบริเวณต่อเนื่องกับ โรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่น ๆ ที่ใช้ประโยชน์โดยตรงของรัฐวิสาหกิจนั้นตามที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด

ภาษีบำรุงท้องที่

ภาษีบำรุงท้องที่จัดเก็บตามพระราชบัญญัติภาษีบำรุงท้องที่ พ.ศ. 2508 มีสาระสำคัญ ดังนี้

ทรัพย์สินที่จัดเก็บภาษี จัดเก็บจากที่ดินที่ใช้เป็นที่อยู่อาศัย ที่ดินซึ่งเป็นที่ตั้ง โรงเรือนปิด วาง ที่ดินที่มีได้ต่อเนื่องกับ โรงเรือนหรือสิ่งปลูกสร้างอย่างอื่น ๆ เช่น ที่ดินที่ใช้ทำการค้า การ อุตสาหกรรม ที่ทำการเกษตรกรรมซึ่งไม่มีโรงเรือนตั้งอยู่และที่ดินว่างเปล่า ซึ่งมีได้ใช้ประโยชน์ ตามควรแก่สภาพที่ดิน

ผู้มีหน้าที่เสียภาษี คือ เจ้าของที่ดินซึ่งมีกรรมสิทธิ์ในที่ดินหรือครอบครองอยู่ในที่ดินที่ ไม่เป็นกรรมสิทธิ์ของเอกชน และกรณีที่มีการ โอนกรรมสิทธิ์หรือ โอนสิทธิครอบครองในที่ดินให้ ผู้รับโอนมีหน้าที่ร่วมกับเจ้าของที่ดินเดิมเสียภาษีบำรุงท้องที่ค้างชำระไม่เกินห้าปี รวมทั้งปีสุดท้าย ที่มีการเปลี่ยนแปลงเจ้าของที่ดิน

ฐานภาษี คือ ราคาปานกลางของที่ดิน ซึ่งตีราคาโดยคณะกรรมการในแต่ละท้องถื่น โดย คณะกรรมการจะตีราคาปานกลางในรอบระยะเวลา 4 ปี การตีราคาในรอบระยะเวลา 4 ปีดังกล่าว จะใช้เป็นราคาปานกลางได้ทุกปี สำหรับรอบระยะเวลาสี่ปีนั้น หลักเกณฑ์การตีราคา คือ ให้นำราคา ที่ดินในหน่วยที่จะทำการตีราคา ซึ่งซื้อขายกัน โดยสุจริตครั้งสุดท้ายไม่น้อยกว่า 3 รายในระยะเวลา ไม่เกินหนึ่งปี มากำหนดเฉลี่ยเป็นราคากลาง โดยไม่ให้รวมราคาโรงเรือนสิ่งปลูกสร้างหรือสิ่ง เพาะปลูกเข้าด้วย ถ้าไม่มีราคาซื้อขาย ให้นำราคาปานกลางที่คำนวณจากราคาซื้อขายในหน่วย ใกล้เคียงที่มีสภาพทำเลคล้ายคลึงกันมาเป็นราคาปานกลางของที่ดิน ถ้าไม่อาจนำราคาปานกลางมา

เทียบเคียงได้ให้กำหนดราคาปานกลางของที่ดิน โดยถือเกณฑ์อย่างอื่นอันอาจแสดงราคาตลาดของที่ดินโดยเฉลี่ยได้

ปัจจุบันราคากลางของที่ดินที่ใช้เป็นฐานในการประเมินภาษีเป็นราคากลางของปี พ.ศ. 2521-2524 ซึ่งมีมูลค่าต่ำมาก ไม่สอดคล้องกับราคาการซื้อขายที่ดินในปัจจุบัน ด้วยสาเหตุนี้ อปท. จึงจัดเก็บภาษีบำรุงท้องที่ได้ต่ำกว่าที่ควรจะเป็น

อัตราภาษี ผู้เป็นเจ้าของที่ดินในวันที่ 1 มกราคมของปีใดต้องเสียภาษีบำรุงท้องที่สำหรับปีนั้นจากราคาปานกลางของที่ดิน ตามบัญชีอัตราภาษีซึ่งกำหนดไว้ 34 ชั้น

ภาษีบำรุงท้องที่จากยาสูบและน้ำมัน

ภาษีบำรุงท้องที่เก็บจากสถานค้าปลีกน้ำมัน

ตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบบริหารราชการกรุงเทพมหานครและกฎหมายว่าด้วยองค์การบริหารส่วนจังหวัดกำหนดให้กรุงเทพมหานครและ อบจ. มีอำนาจการจัดเก็บภาษีบำรุงกรุงเทพมหานคร และภาษีบำรุง อบจ. จากสถานค้าปลีกน้ำมันในเขต กทม. และ อบจ. โดยให้เก็บจากน้ำมันเบนซิน น้ำมันดีเซล และก๊าซปิโตรเลียมเพิ่มได้ไม่เกินลิตรละ 5 สตางค์

ภาษีบำรุงท้องที่เก็บจากสถานค้าปลีกยาสูบ

กฎหมายว่าด้วยองค์การบริหารส่วนจังหวัดให้อำนาจ อบจ. ออกข้อบัญญัติจัดเก็บภาษีบำรุง อบจ. จากร้านค้าปลีกยาสูบที่ตั้งอยู่ในเขต อบจ. ได้ไม่เกินมวนละ 5 สตางค์ (ซองละ 1 บาท)

ค่าธรรมเนียมบำรุงท้องที่เก็บจากผู้เข้าพักโรงแรม

กฎหมายว่าด้วยองค์การบริหารส่วนจังหวัดให้อำนาจ อบจ. ออกข้อบัญญัติจัดเก็บค่าธรรมเนียม บำรุง อบจ. จากผู้พักในโรงแรมตามกฎหมายว่าด้วยโรงแรม ตามหลักเกณฑ์วิธีการและอัตราที่กำหนดในกฎกระทรวง

นอกจากที่กล่าวมาข้างต้น ท้องถิ่นสามารถจัดเก็บภาษีอื่นๆได้เองอีก เช่น ภาษีป้าย อากรฆ่าสัตว์ ผลประโยชน์จากการฆ่าสัตว์และอากรรั้งนกนางแอ่น

ภาษีป้าย

ภาษีป้ายจัดเก็บตาม พรบ.ภาษีป้าย พ.ศ.2510 มีสาระสำคัญ ดังนี้

ทรัพย์สินที่จัดเก็บภาษี จัดเก็บจากป้ายแสดงชื่อ ยี่ห้อ หรือเครื่องหมายที่ใช้ประกอบการค้า หรือประกอบกิจการอื่นเพื่อหารายได้ หรือโฆษณาการค้า หรือกิจการอื่นเพื่อหารายได้ ไม่ว่าจะได้แสดงหรือโฆษณาไว้ที่วัตถุใดๆ ด้วยอักษรภาพ หรือเครื่องหมายที่เขียน แกะสลัก หรือทำให้

ปรากฏด้วยวิธีอื่น

ผู้มีหน้าที่เสียภาษี คือ เจ้าของป้าย ขึ้นแบบแสดงรายการภาษีป้ายตามแบบและวิธีการที่กระทรวงมหาดไทยกำหนดในเดือนมีนาคมของปี

ในกรณีที่ปรากฏแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ว่าไม่มีผู้ขึ้นแบบแสดงรายการสำหรับภาษีป้ายใด เมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่ไม่อาจหาตัวเจ้าของป้ายนั้นได้ ให้ถือว่าผู้ครอบครองป้ายนั้นเป็นผู้หน้าที่เสียภาษีป้ายนั้น ถ้าหาตัวผู้ครอบครองไม่ได้ ให้ถือว่าเจ้าของหรือผู้ครอบอาคาร หรือที่ดินที่ป้ายนั้นติดตั้งอยู่เป็นผู้หน้าที่เสียภาษีป้ายตามลำดับ

อัตราภาษี

- (1) ป้ายที่มีอักษรไทยล้วนให้คิดอัตรา 10 บาท ต่อห้าร้อยตารางเซนติเมตร
- (2) ป้ายที่มีอักษรไทยปนกับอักษรต่างประเทศให้คิดอัตรา 100 บาท ต่อห้าร้อยตารางเซนติเมตร และหรือปนกับภาพและหรือเครื่องหมายอื่น
- (3) ป้ายที่ไม่มีอักษรไทย ไม่ว่าจะมิภาพ หรือเครื่องหมายใดหรือไม่ และป้ายที่มีอักษรไทยบางส่วน หรือทั้งหมดอยู่ได้หรือต่ำกว่าอักษรต่างประเทศให้คิดอัตรา 200 บาท ต่อห้าร้อยตารางเซนติเมตร
- (4) ป้ายตาม (1) (2) หรือ (3) ซึ่งมีข้อความ เครื่องหมาย หรือภาพที่เคลื่อนที่หรือเปลี่ยนแปลงเป็นข้อความเครื่องหมายหรือภาพอื่นได้ โดยเครื่องจักรกลหรือโดยวิธีใดๆ ให้คิดอัตราภาษีตามจำนวนข้อความเครื่องหมายหรือภาพ หรือตามระยะเวลาที่ข้อความ เครื่องหมาย หรือภาพปรากฏอยู่ในป้าย ทั้งนี้ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง ถ้ายังไม่ได้ออกกฎกระทรวงให้คิดอัตราภาษีตามบัญชีอัตราภาษีป้ายนี้
- (5) ป้ายที่เปลี่ยนแปลงแก้ไขตามมาตรา 14 (3) ให้คิดอัตราตาม (1) (2) หรือ (3) แล้วแต่กรณีและให้เสียเฉพาะจำนวนเงินภาษีที่เพิ่มขึ้น
- (6) พื้นที่ของป้ายไม่ว่าจะมีรูปร่างหรือลักษณะอย่างไร ให้คำนวณดังนี้
ถ้าเป็นป้ายที่มีขอบเขตกำหนดได้ ให้เอาส่วนที่กว้างที่สุดคูณด้วยส่วนที่ยาวที่สุดของขอบเขตป้ายเป็นตารางเซนติเมตร
ถ้าเป็นป้ายที่ไม่มีขอบเขตกำหนดได้ ให้ถือว่าตัวอักษร ภาพ หรือเครื่องหมายที่อยู่ริมสุดเป็นขอบเขตสำหรับกำหนดส่วนกว้างที่สุดและยาวที่สุด แล้วคำนวณตามป้ายที่ไม่มีอักษรไทย ไม่ว่าจะมิภาพ หรือเครื่องหมายใดหรือไม่ในข้อ (3)
- (7) ป้ายตาม (1) (2) (3) หรือ (4) เมื่อคำนวณพื้นที่ของป้ายแล้ว
 - (ก) ถ้ามีเศษเกินกึ่งหนึ่งของห้าร้อยตารางเซนติเมตร ให้นับเป็นห้าร้อยตาราง

เซนติเมตร ถ้าไม่เกินกึ่งหนึ่งให้ปัดทิ้ง

(ข) ถ้ามีอัตราที่ต้องเสียภาษีต่ำกว่าป้ายละ 200 บาท ให้เสียภาษีป้ายละ 200 บาท

ทรัพย์สินที่ได้รับการยกเว้นภาษี ได้แก่ ป้ายที่แสดงไว้ใน โรงมโหรีศพ ป้ายที่แสดงไว้ใน
สินค้า ป้ายที่แสดงไว้ในที่คนหรือสัตว์ ป้ายที่แสดงไว้ในอาคารที่ใช้ประกอบการที่ไม่เกินกำหนดใน
กฎกระทรวง ป้ายส่วนราชการ ป้าย สปท. ช.ออมสิน ช.อาคารสงเคราะห์ ช.เพื่อการเกษตรและ
สหกรณ์ และบริษัทเงินทุนอุตสาหกรรมแห่งประเทศไทย ป้ายโรงเรียนเอกชนที่แสดงบริเวณของ
โรงเรียน ป้ายของผู้ประกอบการเกษตร ซึ่งค่าผลผลิตของตน ป้ายของวัด ป้ายของสมาคม

อากรฆ่าสัตว์

อากรฆ่าสัตว์จัดเก็บตาม พรบ.ควบคุมการฆ่าสัตว์และจำหน่ายเนื้อสัตว์ พ.ศ.2535 มี
สาระสำคัญ ดังนี้

ทรัพย์สินที่จัดเก็บภาษี คือ โค กระบือ แพะ แกะ สุกร และสัตว์อื่นตามที่กำหนดใน
กฎกระทรวง

ผู้มีหน้าที่เสียภาษี คือ ผู้ที่มีความประสงค์จะฆ่า โค กระบือ แพะ แกะ สุกร และสัตว์อื่น
ตามที่กำหนดในกฎกระทรวง ให้แจ้งจำนวนสัตว์ที่จะฆ่า วันและเวลาที่จะดำเนินการฆ่าและชื่อของ
โรงฆ่าสัตว์ ตามแบบที่กระทรวงมหาดไทยกำหนด

อัตราภาษี

อากรฆ่าสัตว์

โค	12 บาท	สุกรน้ำหนักต่ำกว่า 22.5 กก	5 บาท
กระบือ	15 บาท	แพะ หรือ แกะ	4 บาท
สุกร	10 บาท	สัตว์อื่นตามกฎกระทรวง	4 บาท

อากรรังนกอีแอน

อากรรังนกอีแอนจัดเก็บตาม พรบ.รังนกอีแอน พ.ศ.2540 ใช้บังคับในจังหวัด
ประจวบคีรีขันธ์ จังหวัดชุมพร จังหวัดสุราษฎร์ธานี จังหวัดพัทลุง จังหวัดกระบี่ จังหวัดตรัง
จังหวัดพังงา จังหวัดสตูล และจังหวัดตราด มีสาระสำคัญ ดังนี้

ทรัพย์สินที่จัดเก็บภาษี คือ รั้งนกอีแอนชนิดที่ใช้กินรัง

ผู้มีหน้าที่เสียภาษี คือ ผู้ได้รับสัมปทาน ซึ่งแต่ละจังหวัดทำได้โดยการประมูลเงินอากรตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่ผู้ว่าราชการจังหวัดโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการประกาศกำหนด

อัตราภาษี ตามหลักเกณฑ์ วิธีการและเงื่อนไขที่ผู้ว่าราชการจังหวัดโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการประกาศกำหนด

รายได้ที่มีใช้ภาษีอากร

เช่น ค่าธรรมเนียมกำจัดขยะมูลฝอยและปฏิภูล ค่าใบอนุญาตก่อสร้างและปรับปรุงอาคารตามกฎหมายควบคุมอาคาร เป็นต้น

อนึ่ง กรณีที่จังหวัดใดมีสภาพตำบลที่ยังไม่ได้รับการยกฐานะขึ้นเป็น อบต. การจัดเก็บภาษีอากรและค่าธรรมเนียมข้างต้น เป็นอำนาจของ อบจ. ซึ่งดูแลสภาพตำบลเหล่านั้น

ภาษีและค่าธรรมเนียมที่รัฐบาลจัดเก็บเพิ่มเติม (Surcharge)

เป็นการจัดเก็บบนฐานภาษีของรัฐบาลกลางแล้วนำมาจัดเก็บให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ประกอบด้วย

ภาษีมูลค่าเพิ่ม

ท้องถิ่นจะมอบอำนาจให้หน่วยงานของรัฐบาลกลาง คือ กรมสรรพากร ซึ่งจัดเก็บภาษีมูลค่าเพิ่มอยู่แล้ว จัดเก็บเพิ่มให้ (picky back) โดยท้องถิ่นยอมให้กรมสรรพากรหักค่าใช้จ่ายในการจัดเก็บภาษีร้อยละ 3 ทั้งนี้ ภาษีมูลค่าเพิ่มที่ประชาชนเสียร้อยละ 7 นั้นเป็นการจัดเก็บให้รัฐบาลตามประมวลรัษฎากรในอัตราร้อยละ 6.3 และเก็บเพิ่มให้ท้องถิ่นในอัตราร้อยละ 0.7 (อัตรา 1 ใน 9 ของอัตราตามประมวลรัษฎากร)

ภาษีธุรกิจเฉพาะ

เป็นการจัดเก็บภาษีจากการบริโภค บริการของธุรกิจทางการเงิน ได้แก่ ธนาคาร ไร่รับจำนำ และธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ที่เป็นการค้าหรือหากำไร โดยท้องถิ่นมอบอำนาจให้กรมสรรพากรจัดเก็บ ภาษีธุรกิจเฉพาะเพิ่มเติมให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นร้อยละ 10 ทั้งนี้ กรมสรรพากรสามารถหักค่าใช้จ่ายในการจัดเก็บภาษีได้ในอัตราร้อยละ 3

ภาษีสุราและภาษีสรรพสามิต

ตามกฎหมายว่าด้วยการจัดสรรเงินภาษีสุราและกฎหมายว่าด้วยการจัดสรรเงินภาษีสรรพสามิต ให้แก่ราชการส่วนท้องถิ่นต่าง ๆ กำหนดให้กรมสรรพสามิต ซึ่งมีหน้าที่จัดเก็บสุรา ตามกฎหมายว่าด้วย สุรา และภาษีสรรพสามิตตามกฎหมายว่าด้วยภาษีสรรพสามิตจัดเก็บภาษีสุรา และภาษีสรรพสามิต เพิ่มเติมเป็นรายได้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต่าง ๆ ในอัตราร้อยละ 10 ของภาษีที่จัดเก็บให้ รัฐบาล โดยกรมสรรพสามิตหักค่าใช้จ่ายในการจัดเก็บภาษีได้ในอัตราร้อยละ 5

ภาษีการพนัน

ตามกฎหมายว่าด้วยการพนัน กำหนดให้กรมตำรวจจัดเก็บภาษีการพนันจากการเล่น โตเตโลเซเซอร์ สวีป และบู้กเมกิ้งในสนามม้า อีกร้อยละ 2.5 ของอัตราที่จัดเก็บให้รัฐ โดยให้หัก ค่าใช้จ่ายไว้ ร้อยละ 5 ของภาษีก่อนนำส่งท้องถิ่นที่เป็นที่ตั้งสนามม้า นั้น

ค่าธรรมเนียมใบอนุญาตเล่นการพนัน

ตามกฎหมายท้องถิ่นกำหนดให้ผู้ขอใบอนุญาตเล่นการพนันตามกฎหมายว่าด้วยการ พนันต้องเสียค่าธรรมเนียมเพิ่มเป็นรายได้ท้องถิ่นรายได้แก่ท้องถิ่นอีกร้อยละ 10 โดยให้หน่วย จัดเก็บหักค่าใช้จ่ายในการจัดเก็บร้อยละ 3 ของภาษีก่อนนำส่งท้องถิ่นที่มีการขออนุญาตเล่นการ พนันนั้น

ค่าธรรมเนียมใบอนุญาตขายสุรา

ตามกฎหมายท้องถิ่นกำหนดให้ผู้ขอใบอนุญาตขายสุราตามกฎหมายว่าด้วยสุราต้องเสีย ค่าธรรมเนียมเพิ่มเป็นรายได้แก่ท้องถิ่นอีกร้อยละ 10 โดยให้หักค่าใช้จ่ายในการจัดเก็บร้อยละ 3 ของภาษีก่อนนำส่งท้องถิ่นที่มีการขออนุญาตนั้น

รายได้ที่รัฐบาลจัดเก็บแล้วมอบให้เป็นรายได้ของท้องถิ่นทั้งจำนวน (Revenue Transfer)

ภาษีค่าธรรมเนียมรถยนต์และล้อเลื่อน

ตามกฎหมายว่าด้วยรถยนต์ กฎหมายว่าด้วยการขนส่งทางบก และกฎหมายว่าด้วย ล้อเลื่อนกำหนดให้จัดสรรรายได้จากรถประเภทต่าง ๆ แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นตามอัตราที่ กำหนดใน กฎกระทรวง คือ กรณีรายได้ส่วนที่จัดเก็บได้ในเขตกรุงเทพมหานครเป็นรายได้ของ กรุงเทพมหานคร ส่วนที่จัดเก็บในเขตจังหวัดอื่นให้จังหวัดจัดสรรแก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ในจังหวัดนั้นตามสัดส่วน เทศบาล : อบจ. : อบต. = 70:20:10 ในกรณีที่จังหวัดใดที่เทศบาลหรือ

สุขภาพีบาลมากกว่า 1 แห่งให้ เฉลี่ยส่วนแบ่งเท่าๆกันในแต่ละกลุ่ม เช่น มีเทศบาล 7 แห่ง เทศบาลแต่ละแห่งจะได้ส่วนแบ่งเพียง ร้อยละ 10

ค่าธรรมเนียมจดทะเบียนอสังหาริมทรัพย์

เงินค่าธรรมเนียมการสิทธิและนิติกรรมที่เกี่ยวกับอสังหาริมทรัพย์ที่มีทุนทรัพย์ตามประมวลกฎหมายที่ดินและกฎหมายว่าด้วยอาคารชุดที่จัดเก็บในเขตเทศบาล เมืองพัทยา องค์การบริหารส่วนตำบล กรุงเทพมหานครหรือองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นรูปแบบพิเศษไม่เต็มพื้นที่จังหวัดใด ให้กรม ที่ดินนำส่งเป็นรายได้ให้แก่เทศบาล เมืองพัทยา องค์การบริหารส่วนตำบล กรุงเทพมหานครหรือ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นรูปแบบพิเศษไม่เต็มพื้นที่จังหวัดนั้น

รายได้ที่รัฐบาลจัดเก็บแล้วแบ่งให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (Revenue Sharing)

ภาษีมูลค่าเพิ่ม

ตาม พรบ.องค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. 2540 กำหนดให้แบ่งภาษีมูลค่าเพิ่มส่วนที่กรมสรรพากรจัดเก็บตามประมวลรัษฎากร (อัตราร้อยละ 6.3) ในแต่ละจังหวัดให้แก่องค์การบริหารส่วน จังหวัดในจังหวัดนั้นในอัตราร้อยละ 5

ค่าภาคหลวงแร่

ตามกฎหมายว่าด้วยสภาพตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 กำหนดให้แบ่งค่า ภาคหลวงแร่ที่กรมทรัพยากรธรณีเก็บในเขตอบต. ร้อยละ 30 เป็นรายได้ให้แก่ อบต. นั้น ตามกฎหมายว่าด้วยองค์การบริหารส่วนจังหวัด กำหนดให้แบ่งค่าภาคหลวงแร่ที่จัดเก็บได้ในเขตจังหวัดร้อยละ 20 เป็นรายได้แก่อบจ.นั้นอีกด้วย

ค่าภาคหลวงปิโตรเลียม

ตามกฎหมายว่าด้วยสภาพตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 กำหนดให้แบ่งค่าภาคหลวงปิโตรเลียมที่กรมทรัพยากรธรณีเก็บในเขตอบต. ร้อยละ 20 เป็นรายได้ให้แก่ อบต. นั้น ตามกฎหมายว่าด้วยองค์การบริหารส่วนจังหวัด กำหนดให้แบ่งค่าภาคหลวงปิโตรเลียมที่จัดเก็บได้ในเขตจังหวัดร้อยละ 30 เป็นรายได้แก่อบจ.นั้นอีกด้วย

ค่าธรรมเนียมน้ำบาดาล อกรการประมง ค่าภาคหลวงไม้

ตามกฎหมายว่าด้วยสภาพตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 กำหนดให้ค่าธรรมเนียม ตามกฎหมายว่าด้วยน้ำบาดาล เงินอากรประทานบัตรและอาชญาบัตรตามกฎหมายว่าด้วยการประมง ค่าภาคหลวงและค่าธรรมเนียมตามกฎหมายว่าด้วยป่าไม้ที่เก็บในเขตอบต. เป็นรายได้ของอบต.

เงินที่เก็บตามกฎหมายว่าด้วยอุทยานแห่งชาติ

ตามกฎหมายว่าด้วยสภาพตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 กำหนดให้แบ่งเงินที่เก็บตามกฎหมายว่าด้วยอุทยานแห่งชาติในเขตอบต. แก่อบต. นั้น ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนด ในกระทรวง

รายได้อื่นๆ

1. ค่าธรรมเนียม ค่าใบอนุญาตและค่าปรับในกิจการที่กฎหมายมอบหมายหน้าที่ให้ท้องถิ่นดำเนินการ
2. รายได้อื่นตามที่มีกฎหมายบัญญัติ

เงินอุดหนุนรัฐบาล

รัฐบาลได้จัดสรรเงินอุดหนุนให้ท้องถิ่นผ่านทางกระทรวงมหาดไทยเป็นประจำทุกปี โดยทั่วไปแล้วเงินอุดหนุนดังกล่าวแบ่งได้เป็น 2 ประเภทใหญ่ๆ คือ

1. เงินอุดหนุนทั่วไป เป็นเงินอุดหนุนที่รัฐให้เพื่อช่วยพยุงฐานะรายได้ของท้องถิ่นให้เพียงพอต่อการบริหารทั่วไป
2. เงินอุดหนุนเฉพาะกิจ เป็นเงินอุดหนุนเพื่อใช้ดำเนินการตามโครงการเกี่ยวกับการพัฒนาเศรษฐกิจขั้นพื้นฐาน